

Sygn. akt *XVII AmC 2726/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: stażysta Dagmara Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **P. P.**

sprawy z powództwa **P. M.**

sprawy z powództwa **I. H.**

sprawy z powództwa **S. L.**

sprawy z powództwa **A. Z.**

sprawy z powództwa **I. W.**

przeciwko **K. O. i E. D. prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P.**

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje stosowania przez K. O. i E. D. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P. w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści:

„Koszt odesłania towaru nie podlega zwrotowi.”,

II. Zasądza solidarnie od K. O. i E. D. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P. na rzecz P. P. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. Zasądza solidarnie od K. O. i E. D. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P. na rzecz P. M. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. Zasądza solidarnie od K. O. i E. D. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P. na rzecz I. H. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

V. Zasądza solidarnie K. O. i E. D. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P. na rzecz S. L. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

VI. Zasądza solidarnie od K. O. i E. D. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P. na rzecz A. Z. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

VII. Zasądza solidarnie od K. O. i E. D. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P. na rzecz I. W. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

VIII. Poleca pobranie Kasie Sądu Okręgowego w Warszawie solidarnie od K. O. i E. D. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem opłaty stałej od pozwów, od uiszczenia której powodowie byli zwolnieni z mocy prawa,

XI. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym solidarnie na koszt K. O. i E. D. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P..

Sygn. akt XVII AmC 2726/14

UZASADNIENIE

Pozwami złożonymi od 01 do 05 i 08 lipca 2013 r. P. P., P. M., I. H., S. L., A. Z., I. W. wnieśli o uznanie za niedozwolone postanowienia wzorca umownego Regulaminu stosowanego przez K. O. i E. D. w ramach (...) o treści: „Koszt odesłania towaru nie podlega zwrotowi”.

Powodowie wnieśli ponadto o orzeczenie zakazu stosowania ww. klauzuli; przeprowadzenie dowodów z wypisu ewidencji działalności gospodarczej pozwanego na okoliczność prowadzenia przez niego działalności gospodarczej oraz wydruku wzorca umowy, jakim posługuje się pozwany na okoliczność stosowania w relacjach z konsumentami klauzuli abuzywnej; zasądzenie na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Swoje roszczenie powodowie oparli na fakcie, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie sklepu internetowego posługuje się, w stosunkach z konsumentami, przygotowanym wzorcem umownym Regulaminem sklepu internetowego www.(...) zawierającym kwestionowane postanowienie, na dowód czego załączyli do pozwów zrzut ekranu Regulaminu tego sklepu, zaznaczając, że jest to zrzut według stanu na dzień 12 kwietnia 2013 r.

Powodowie podnieśli, że wskazany Regulamin ma charakter umowy adhezyjnej, stanowi wzorzec, który nie jest negocjowalny. Wskazali, że zakwestionowane postanowienie jest niedozwolone w rozumieniu art. 385³ kc. Natomiast rejestr postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone zawiera korespondującą klauzulę w zbliżonym brzmieniu pod pozycją 3466.

Pozwani – K. O. i E. D. prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P. w odpowiedziach na pozwy wnieśli o ich odrzucenie na podstawie art. 479⁽⁴³⁾ kpc w zw. z art. 365 kpc w zw. z art. 479⁽⁴⁵⁾ § 2 kpc w zw. z art. 199 § 1 kpc z uwagi na fakt, iż jak podali klauzula rzekomo przez nich stosowana, której uznania za niedozwoloną domagają się powodowie, jest już wpisana do rejestru klauzul niedozwolonych pod numerem 3466 i 3497, w związku z czym powaga rzeczy osądzonej wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza, od chwili wpisania tego postanowienia do rejestru, ponowne wytoczenie powództwa w tym przedmiocie, także przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której wydano wyrok, a więc w przypadku powodów. Z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia wniosku o odrzucenie pozwów pozwani wnieśli natomiast na podstawie art. 219 kpc o połączenie spraw od XVII AmC 22581/13 do XVII AmC 22616/13 z uwagi na fakt, iż pozostają one ze sobą w związku - dotyczą uznania postanowień regulaminu sklepu internetowego za niedozwolone, podczas gdy mogły być objęte żądaniem jednego pozwu. Poza tym pozwani wnieśli o oddalenie pozwów w całości i zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania oraz przeprowadzenie dowodów z przesłuchania pozwanych oraz przesłuchania w charakterze świadka M. D. na okoliczność ustalenia, iż regulamin sklepu internetowego nie zawiera klauzul niedozwolonych, o których mowa w pozwach, jak również na okoliczność ustalenia, iż treść regulaminu była kilkakrotnie modyfikowana pod kątem dostosowania jej do specyfiki działalności pozwanych i wymogów prawa.

Pozwani podnieśli, iż z załączonych do pozwów dokumentów nie wynika, aby stosowali niedozwolone postanowienia w kwietniu 2013 r., bowiem przedstawione zrzuty ekranu nie wskazują, aby pochodziły one z tej daty. Tym samym według pozwanych powodowie nie przedłożyli wiarygodnego dowodu na posługiwanie się przez pozwanych regulaminem zawierającym zakwestionowane klauzule. Pozwani podnieśli, że na ich stronie internetowej znajduje się Regulamin o całkowicie odmiennym treści aniżeli twierdzi strona powodowa.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani – K. O. i E. D. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) z siedzibą w P. polegającą na sprzedaży produktów na odległość w ramach sklepu internetowego prowadzonego pod adresem www.(...).

Pozwani posługiwali się w obrocie z konsumentami wzorcem umownym – Regulaminem sklepu internetowego www.(...), który zawierał w części 10 zatytułowanej „Reklamacje” zakwestionowane przez powodów postanowienie o następującej treści: **„Koszt odesłania towaru nie podlega zwrotowi”.** (k. 4).

W odpowiedzi na pozew pozwani nie zakwestionowali, iż w Regulaminie sklepu internetowego zawarte było powołane w pozwie postanowienie. Nie zaprzeczyli także, aby stosowali wskazane postanowienie, w związku z czym okoliczność tą należało uznać za przyznaną w oparciu o przepis art. 230 k.p.c.

Wobec nie zakwestionowania treści dołączonego do pozwu wzorca umownego, ani niezgodności kwestionowanego postanowienia z treścią postanowienia zawartego w Regulaminie należało uznać za udowodnione, iż był on stosowany przez pozwanego na podstawie art. 230 k.p.c.

Pozwani z dniem 10 sierpnia 2013 r. wprowadzili nowy Regulamin sklepu internetowego (...). (k. 34- 41).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że Sąd nie przychylił się do wniosków pozwanych o odrzucenie pozwów. Zgodnie bowiem z uchwałą Sądu Najwyższego podjętą w składzie siedmiu sędziów z dnia 20 listopada 2015 r. sygn. akt III CZP 17/15 (Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna rok 2016, Nr 4, poz. 40, str. 1) prawomocność materialna wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone – także po wpisaniu tego postanowienia do rejestru (art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c.) nie wyłącza powództwa o uznanie za niedozwolone postanowienia tej samej treści normatywnej, stosowanego przez przedsiębiorcę, niebędącego pozwany w sprawie, w której wydano wyrok. Skoro więc pozwani nie przytoczyli żadnych okoliczności, które wskazywałyby, iż byli oni pozwany w sprawie, w której wydano wyrok będący podstawą wpisu do rejestru postanowienia tożsamego, czy choćby podobnego w treści do kwestionowanego w niniejszej sprawie, przyjąć należało, że w sprawie nie występuje negatywna przesłanka procesowa z art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c., bowiem mimo wpisania zbliżonego postanowienia do rejestru wpis ten nie był objęty rozszerzoną prawomocnością materialną.

Sąd rozważał także, czy może opierać się na przedstawionym przez powodów jako dowód stosowania zakwestionowanego postanowienia zrzucie z ekranu strony www.(...), zawierającym treść Regulaminu sklepu pozwanego, w konsekwencji czego dopuścił go jako dowód w sprawie z tego względu, iż powodowie zaznaczyli, że przedstawia on stan Regulaminu pozwanych na stronie www.(...) na dzień 12 kwietnia 2013 r., a zatem został dokonany na niecałe 3 miesiące przed wniesieniem powództw. Tym samym powodowie zmieścili się w terminie określonym w art. 479³⁹ kpc, zgodnie z którym z żądaniem uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone można wystąpić również wtedy, gdy pozwany zaniechał jego stosowania, jeżeli od tego zaniechania nie minęło sześć miesięcy. Wprawdzie pozwani zarzucili, że z przedmiotowego zrzutu nie wynika, że pochodzi on z tej daty, ale nie zaprzeczyli, aby stosowali Regulamin zawierający zaskarżone postanowienie 12 kwietnia 2013 r., jak też najpóźniej na

6 miesięcy przed wytoczeniem powództw. Dodatkowo stosowaniu przez pozwanych Regulaminu wraz z zaskarżonym postanowieniem, czyli w kształcie podanym przez powodów, nie przeczy załączony przez Przedsiębiorcę Regulamin sklepu internetowego (...) o odmiennej treści, który jak podali pozwani widnieje na ich stronie internetowej, ponieważ z § 12 ust. 5 tego Regulaminu wynika, że wszedł on w życie dopiero 10 sierpnia 2013 r., czyli po wniesieniu pozwów do Sądu. Dlatego Sąd, biorąc pod uwagę twierdzenia powodów o posługiwaniu się przez pozwanych Regulaminem w poprzedniej wersji w trakcie 6 miesięcy przed wytoczeniem powództw, ustalił fakt jego stosowania na podstawie całego materiału sprawy. Zgodnie bowiem z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Fakt ten został zatem przyjęty przez Sąd za przyznany.

Wobec poczynionych ustaleń bezprzedmiotowe stało się przesłuchanie pozwanych, jak też świadka M. D.. Pozwani wnieśli bowiem o przeprowadzenie tych dowodów na okoliczność, że Regulamin sklepu internetowego nie zawiera klauzuli niedozwolonej, podczas gdy obecne brzmienie Regulaminu nie wpływa na zasadność wystąpienia z powództwami w świetle treści powoływanego art. 479³⁹ kpc. Podobnie nie ma też w związku z tym znaczenia okoliczność, która miała zostać wyjaśniona za pomocą tych dowodów, że Regulamin był kilkakrotnie modyfikowany celem dostosowania do działalności pozwanych i wymogów prawa.

Przechodząc do meritum Sąd zważył, że w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ k.c. Przy czym kontrola abstrakcyjna polega na kontroli wzorca jako takiego, w oderwaniu od konkretnej umowy, której wzorzec dotyczy. W przypadku kontroli abstrakcyjnej ocenie podlega treść danego postanowienia wzorca, a nie sposób jego wykorzystania, ponieważ w przypadku kontroli abstrakcyjnej nie bada się umowy, a jedynie wzorzec. Sąd nie analizuje zatem w niniejszym postępowaniu konkretnych stosunków istniejących pomiędzy kontrahentami, ale wzorzec i treść hipotetycznych stosunków, jakie powstałyby pomiędzy przedsiębiorcą a potencjalnym konsumentem.

Z kolei niedozwolone postanowienia umowne określają przepisy art. 385¹ – 385³ k.c., mające na celu ochronę konsumenta przed niekorzystnymi postanowieniami umowy łączącej go z profesjonalistą.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c., za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależna jest od spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacji;
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje tym, że Sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Analizując zakwestionowane przez powodów postanowienie w oparciu o w/w kryteria, nie budzi wątpliwości Sądu, że konsumenci nie mieli wpływu na jego treść. Regulamin sklepu został ustanowiony samodzielnie przez Przedsiębiorcę, a zatem należało uznać, że postanowienie stanowiące jego część nie było z konsumentami uzgadniane indywidualnie.

Przedmiotowe postanowienie nie dotyczy także, zdaniem Sądu, głównych świadczeń umownych, którymi po stronie Przedsiębiorcy jest przeniesienie własności rzeczy i jej wydanie, a ze strony kupującego jej odebranie i zapłata za tą rzecz.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem jedynie kwestia, czy zakwestionowane przez powodów postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Należy wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc działania potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, mogą tu wejść w grę także inne aspekty: zdrowia konsumenta (i jego bliskich), jego czasu zbędnie traconego, dezorganizacji toku życia, przykrości, zawodu itp. Naruszenie interesów konsumenta wynikające z niedozwolonego postanowienia musi być rażące, a więc szczególnie doniosłe. Pojęcie „dobrych obyczajów” (w szczególności w stosunkach umownych między profesjonalistą a konsumentem) zdefiniowała judykatura - w orzeczeniu SN z 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, IC Biul. SN 2006, nr 2, s. 86 wskazano, iż za „sprzeczne z dobrymi obyczajami” należy uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową, zaś „rażące naruszenie interesów konsumenta” polega na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym.

Częstokroć konieczne jest również ustalenie, jak wyglądałyby prawa i obowiązki konsumenta w sytuacji braku analizowanej klauzuli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 roku, sygn. akt III SK 21/06 oraz z dnia 11 października 2007 roku, sygn. akt III SK 9/07). Jeżeli przepisy ogólne stawiają konsumenta w lepszej sytuacji niż postanowienia proponowanej umowy, to w zasadzie postanowienia te należy uznać za niedozwolone. Odstępstwo od tej zasady możliwe jest tylko, o ile zmiana jest uzasadniona specyfiką wzajemnych świadczeń lub jest kompensowana innymi postanowieniami wzorca.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że kwestionowana przez powodów klauzula o treści „Koszt odesłania towaru nie podlega zwrotowi”. stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Przedmiotowa klauzula powinna być analizowana w kontekście treści działu 10 Regulaminu pn. „Reklamacje”, w jakim została zawarta. W jego bowiem świetle stwierdzić należy, że zakwestionowana klauzula ustanawia brak zwrotu dla konsumenta kosztów przesyłki towaru odesłanego w ramach postępowania reklamacyjnego.

Tymczasem obowiązująca w dacie wniesienia pozwu ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) wskazywała w art. 8 ust. 1, m.in. że jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, przy czym zgodnie z art. 8 ust. 2 nieodpłatność naprawy i wymiany w rozumieniu ust. 1 oznacza, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia. Od 25 grudnia 2014 r. aspekt ten normuje art. 561² § 1 kc i art. 561³ kc dodane przez art. 44 pkt 17 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U z 2014 r., poz. 827 ze zm.). Artykuł 561² § 1 kc stanowi, że kupujący, który wykonuje uprawnienia z tytułu rękojmi, jest obowiązany na koszt sprzedawcy dostarczyć rzecz wadliwą do miejsca oznaczonego w umowie sprzedaży, a gdy takiego miejsca nie określono w umowie - do miejsca, w którym rzecz została wydana kupującemu. Z kolei wedle art. 561³ kc z

zastrzeżeniem art. 561¹ § 2 i 3 koszty wymiany lub naprawy ponosi sprzedawca. W szczególności obejmuje to koszty demontażu i dostarczenia rzeczy, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia.

Wymienione przepisy obciążają zatem docelowo Przedsiębiorcę kosztami wysyłki wadliwego towaru przesłanego przez konsumenta. Natomiast omawiany zapis Regulaminu, przerzuca na konsumenta obowiązek poniesienia kosztów transportu towaru do Przedsiębiorcy w razie jego reklamowania.

Wobec tego postanowienie w zakwestionowanym kształcie ma nieuczciwy względem konsumentów charakter, stąd też kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a ponadto w sposób bezpośredni rażąco narusza interesy ekonomiczne konsumentów.

Należy także wskazać, iż okoliczność zaprzestania przez pozwanych stosowania Regulaminu zawierającego zakwestionowane postanowienie po doręczeniu im pozwów, zgodnie z art. 479⁴⁰ k.p.c. nie ma wpływu na bieg postępowania.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że zakwestionowane postanowienie wzorca umownego stosowanego przez pozwanych w obrocie z konsumentami stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i zakazał jego stosowania na podstawie art. 479⁴² k.p.c.

O wysokości wpisu od pozwu i obciążeniu jego wielokrotnością pozwanych na rzecz Skarbu Państwa z uwagi na ilość złożonych przeciwko nim pozwów, orzeczono na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 j.t. ze zm.) i art. 98 § 1 k.p.c., a o kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. Sąd przyznając powodom koszty zastępstwa procesowego miał na uwadze, iż wobec tego, że powództwa były uzasadnione, a pozwani stosowali klauzulę abuzywną niekorzystną dla konsumentów należały się one powodom reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika.

Pozwani zwracali wprawdzie uwagę, że przed złożeniem pozwów nie zostali wezwani do zaprzestania stosowania rzekomej klauzuli niedozwolonej, jednak nie ma to wpływu w niniejszym postępowaniu na zasądzenie kosztów procesu, w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Zaznaczenia wymaga, iż w przypadku postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone nie ma podstaw do zastosowania art. 101 k.p.c. Sąd stoi bowiem na stanowisku zbieżnym ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w postanowieniu z dnia 22 września 2009r. w sprawie VI ACz 1237/09 stwierdził, iż: „(...) samo stosowanie przez pozwaną klauzul niedozwolonych, których dotyczy przedmiotowe postępowanie, stanowiło podstawę do wytoczenia powództwa. W sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone można bowiem wystąpić z takim żądaniem nawet w przypadku zaniechania przez przedsiębiorcę stosowania kwestionowanego wzorca, jeżeli nie upłynęło sześć miesięcy od tego zaniechania (art. 479³⁹ k.p.c.), a ponadto należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z dyspozycją art. 479⁴¹ k.p.c., uznanie żądania pozwu nie może stanowić wyłącznej podstawy do uwzględnienia powództwa, nie można też w tego rodzaju sprawie zawrzeć ugody. Oznacza to w praktyce, iż w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone omawiany przepis art. 101 k.p.c. nie będzie miał zastosowania.”

Publikację prawomocnego wyroku na koszt pozwanych zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c. Koszt publikacji należy do kosztów procesu, a obowiązek publikacji jest konsekwencją wydania wyroku uznającego dane postanowienie wzorca umowy za niedozwolone. Poniesienie kosztów publikacji przez stronę przegrywającą pozostaje poza przebiegiem procesu, w tym okoliczności, które go wywołały. Stosowanie spornych zapisów Regulaminu było faktem i rejestr klauzul niedozwolonych prowadzony przez Prezesa UOKiK ma stanowić źródło wiedzy dla innych przedsiębiorców.

SSO Maria Witkowska